

Trại Trâu - Le Parc au Buffles

(<http://marine-indochine.fr/Indochine/Parc%20buffles.htm>)

Lời nói đầu

Tại sao có thêm một quyển sách nói về chiến tranh Đông Dương ? Nó không nói thuần túy về chiến tranh và nói về một mặt đặc biệt biệt của cuộc chiến: đó là nhà thổ của quân đội tại Saigon biệt danh là “trại Trâu”.

Và tại sao lại nói tới trại Trâu , mà ai cũng biết một nhà thổ của quân đội Pháp ? Một “nhà máy sex” lớn chát Châu Á nổi tiếng. Michel Baudin đã gọi nó là “Trung tâm giết mổ” (lò sát sinh – centre d’abattage).

Quyển sách này gợi nhớ lại những mặt sau của cuộc chiến không giống đâu khác.

Không nên bỏ qua, không nên quên, và không bịt mắt chơi với người thanh giáo.

Mặt khác, một như cầu về sự thật và hiểu biết là cần thiết và tất cả không được nghe tới cái nôi xưa cũ này.

Ta hãy xem cái trại Trâu này nằm ngoài các tiền lệ lẩn cảm kỵ.

Thỉnh thoảng nó được gọi là trại đà điểu, tiếng tăm của nó vượt ra khỏi Đông Dương và nó thành một “tham khảo” về sự duy thoái của con người cũng như sự mất phẩm giá của phụ nữ.

Chúng ta hãy cùng sống trong cái không khí mà tác giả đã từng sống, với những anh thủy thủ nhút nhát, chưa hề chuẩn bị và chạm ném mùi đồi.

Quyển sách viết cách đây khá lâu nhưng việc phát hành bị bác do đụng chạm vấn đề đạo đức. Hôm nay, nhờ internet sách mới có thể xuất hiện.

“... Một cái lò sát sinh dành cho các khẩu vị, các hâu bao và dành cho một sĩ quan ham vui mà chỉ có cảnh tượng đáng để đến. Đó là một cái hội chợ lớn” - Laurent Boussaton

Cảm giác lạ.

Những người lính “đi Đông Dương” (Fait l’Indo) có nghĩa là tham chiến tại đây, giới thiệu một sự đặc biệt khó tả mà một anh lính cậu khó thể nào lai vãng. Những ngày ở Đông Dương đã gắn bó họ lại đây như một cảm giác tưởng tượng về những giấc mơ khó phai.

Khi nhắc đến các cựu binh Đông Dương, người ta cảm giác những gì đặc biệt không thể sờ thấy. Một kiểu nhớ nhà xen lẫn với bạo lực lẩn lộn. Vài tác giả dùng thành ngữ “người da vàng dởm”.

Trong hải quan quốc qua, thường nghe câu “il a fait l’Indo”. Có thể tam dịch là một kiểu khoan dung, pha ít châm biếm, chế nhạo, tôn trọng và trác ẩn. Tất cả dù có sờ được thì cũng rất nhỏ. Và ai đã đến thì được gọi thân mật là đượyc dán tem.

Nhớ về Đông Dương với 1 cựu binh có nghĩa là đụng phải sự im lặng. Thường, ông ta nhìn một cách mơ hồ xa xăm và nhớ lại: “Ờ..Ờ.. Đông Dương..” Nhưng nếu một lóe một tia nào đó, ông ta sẽ bị khiến nói và nói ... Một tràng ký ức thường không cho phép ông nói ra. Một cuộc sống hạ cấp ẩn náu được kê ra trong cái sợ và cái vui lẫn lộn trong cái ký ức bị đẩy lùi.

Một anh 19 tuổi còn một chân trong gia đình và thấy mình bị đẩy ra trận quá đặc biệt thì bị mất phương hướng. Thường anh ta hối tiếc cái ngoại ô thợ thuần hay cảnh đồng vì ánh cảm thấy mình đang lặn hụp không làm chủ được và không hiểu được gì.

Các thay đổi so với nước Pháp thấy được như:

- Khoảng cách, đó là đâu kia của thế giới.
- Tôn giáo khác, có thêm chùa chiền.
- Khí hậu nhiệt đới nóng ẩm ảnh hưởng cơ thể.
- Con người sống và suy nghĩ theo cách khác.
- Tâm lý giới tính khác.
- Cảnh vật hoàn toàn khác.
- Các tiệm hút.
- Nhưng người ta nói tiếng Pháp.
- Và chiến tranh.

Vừa đặt chân xuống Đông Dương, anh lính trẻ hoàn toàn lạ nước lạ cái. Thêm cách cư xử của người dân trong thời chiến tranh thuộc địa. 3 nhóm dân sống chung với nhau: Người Pháp sống tại Đông Dương, người bản xứ và lực lượng viễn chinh. Các quan hệ giữa 3 nhóm này đặc biệt. Có ít tiếp xúc giữa người Pháp sống tại Đông Dương và lính Pháp viễn chinh. Tuy nhiên lính và dân bản xứ trau đổi nhau dễ dàng hơn.

Nếu một anh lính trẻ mơ tìm một cô gái Pháp trẻ đẹp để cưới và chung sống, đó chỉ là giấc mơ. Một buổi khiêu vũ chiều thứ 7, trong quảng trường làng mà người ta có thể tán một cô gái là chuyện không thể có ở Đông Dương.

Sự phân cách giữa các nhóm trong xã hội góp phần nào tạo nên các nhà thổ quân đội không lồ để nhầm thoa mìn cái nhu cầu mà xã hội không giải quyết được.

Rõ ràng lính tráng tham gia buôn bán ở Đông Dương, nhưng chỉ buôn bán nhỏ. Phần đông họ chuyển gần hết tiền lương của họ vô tải khoán trực tiếp tại Pháp. Phần tiền còn lại ở Đông Dương chỉ là tiền giằng túi, không thể phiêu lưu làm ăn lớn. Có lẽ nó đã giải thích một ít tiền đã đổ vào trại Trâu để cho tất cả quân lính trong căn cứ có thể “tận hưởng sự hào phóng” của quân đội.

Các quán bar, café, hộp đêm mà quân đội viễn chinh đến không phù hợp với những ai trên thế giới lui tới buôn bán, hay buôn lậu. Ai cũng có lãnh địa riêng.

Tôi đến VN 2 lần, rất lâu sau cuộc chiến Đông Dương để cập nhật những kỷ niệm và san phẳng những tình cảm ít nhiều được giải tỏa. Trong chuyên du lịch, có các cựu binh ở Đông Dương với chúng tôi. Một người đã khóc khi đứng trước nhà thờ ở Tp HCM, người khác đã uống rượu để quá nhiều (rượu cần, đế 80 độ) nhằm để quên đi. Người khác khi đến bãi biển miền Trung đã quỳ xuống tĩnh tâm và lâm bẩm: "mình sẽ có tất cả, ở đây tất cả từng tắm biển. Bạn tôi đã chết. Đại úy của tôi không còn nước để uống..." Những đề nghị rời rạc hình như đã giải tỏa những gì không sờ thấy được. Chỉ có những người đã fait l'Indo" có thể hiểu cái giục mình của người ân nhân điên rồ này. Kỷ niệm..kỷ niệm....

Khu đất

Được xây khoảng 1946 đến 1955. Tên của nó hay đúng hơn là biệt danh "trại Trâu" hay một tên hiếm nghe khác là trại đà điểu, trại Galioche do những khách làng chơi bắn thùi đầu tiên đặt tên.

Giữa Saigon, bên đường Galiéni, khoảng giữa Saigon-Cholon, nó chiếm khu đất lớn hình vuông khoảng 1 sân banh. Ngày nay là đường Trần Hưng Đạo.



Le Parc aux Buffles (trại Trâu). Photo R. Cauchetier - Historia, N°24 (1972)

Đó là sân vuông nền đất nén, bao quanh bằng công trình trệt. Tất cả cho cảm giác không vệ sinh và nghèo nàn.

Tất cả được quân đội tài trợ trừ những "dịch vụ chị em" thì khách phải trả tiền.

Thật vậy, quân đội đặt khu đất và các công trình cũng như một chốt gồm 3,4 lính để bảo đảm an ninh ở lối vào.

Quân đội cũng trả tiền thuốc tím, pommade và các thuốc trừ sinh khác. Sau những câu chuyện này, bao cao su chưa được phổ biến vì giá còn cao do nhu cầu quá lớn.

Trại là một quan cảnh khổng lồ và có lẽ là duy nhất trên thế giới. Vài người nghĩ rằng trong đời phải ghé trại Trâu để hiểu những gì sâu thẳm trong linh hồn con người.

Những người Pháp có nghĩ rằng 1 phần tiền thuế của họ đã tài trợ cho nhà thầu quân đội ? Sự thật giá trị của việc này không đại diện quan trọng.

"Nhà thầu quân đội rộng lớn vận hành như một nhà máy". - Lucien Bodard (l'enlissement)

Tiếp đón

Lối vào trại là một phòng khoảng 20m2. Sảnh vào dùng làm phòng phòng ngừa bệnh (prophylaxie).

Trong 9 năm khai thác, nơi đón "khách" đã nhiều lần sửa chữa. Việc này cho thấy những gì khách đã kê lại đã thay đổi cách tiếp đón. Nhưng bên trong câu chuyện vẫn không đổi.

Trong góc, cái bàn nhỏ và chiếc ghế chia thằng ra một tiệm đồ cũ cho thấy sự xuống cấp của nơi này. Cái băng ghế gỗ cũ kỹ do dùng lâu ngày, không nói lên được mức nghèo nàn. Trên bàn, các thùng carton chứa vật dụng vệ sinh, ống pommade, thuốc sát trùng dành cho khách. Không có gì dự trù để lau, không có khăn, giẻ, không có nước, không có gì.

Vào cửa miễn phí cho quân đội và cho dân thường. Ai cũng có thể vào được.

Trong "sảnh vào" có 3-4 lính túc trực canh gác. Nhiệm vụ chính của họ là tất cả khách ra khỏi sân kỷ diệu phải được sạch sẽ theo luật y tế quân đội trước khi rời trại.

Một nhiệm vụ phụ bắt buộc khác: duy trì trật tự khi có cải vã lớn. Các vụ cải vã thường do gái bảo vệ "lãnh địa" hay đúng hơn bảo vệ đám gái mọi mà họ sở hữu.

Lính bảo vệ từ các binh chủng khác nhau. Hôm thì hải quân quốc gia, hôm thì không quân, hôm kề là bộ binh...

Chế độ phòng bệnh thay đổi tùy lúc (xem lời kể nhân chứng trong bài) Hiện nay là bom vào niệu đạo thứ pommade tên là Gélotube.

Khi rời trại và vào phòng “phòng bệnh” một trong những nhân viên đưa anh một ống tube nhỏ dạng ngón tay nhỏ, đầu kéo dài và yêu cầu anh luồn vào dương vật và bóp ống tube.

Việc xịt pommade diễn ra công khai trước mặt kẻ ra người vào. Lính thực hiện việc bơm vì được lệnh phải bảo đảm việc phòng bệnh được thực hiện.

Dẹp sự e thẹn, nhút nhát, xấu hổ và mặc cảm. Phải “lột hàng” và bơm thuốc trước các nhân chứng.

Ngay cả khi anh vào trại mà không phải là “người tiêu thụ” khi ra cũng phải thế. Sex không đại diện gì cả, tất cả các giá trị hay tự ái đều biến mất. Cũng như người ta rửa tay cho nhiều người.

Thời kỳ mà quyền sở dùng để ghi lại tên và đơn vị đã được bỏ đi khi phương pháp này tạo gánh nặng. Hơn nữa phương pháp huy động một người lính chỉ làm việc đó trước 1 lượng khách lớn.

Cách “lột hàng” công khai và bơm pommade trước người khác làm khó chịu những khách hàng mới lớn lúc đi ra. Vài anh trẻ lơ mơ được đàn anh dẫn vào cảm thấy xấu hổ đỏ mặt.

Khi việc ngừa bệnh thực hiện lúc rời trại, cú sốc vẫn nhẹ hơn khi mà có lúc phải rửa ráy khi vào trại. Thủ tướng tương 1 anh trẻ lèn đầu tò mò đi vào khi nghe đàn anh kể lại sự tuyệt vời trong trại, khi vào cống lại nghe: “tuột quần ra, bơm này vô !”

Thời kỳ mà hòn 10 người trong sảnh vào, chờ phiên mình, “hàng” phơi ra chờ xử lý.

Chúng tôi cảm thấy bị hạ nhục, thất vọng trước cách đối xử với lũ trai tân. Rõ ràng quân đội không tôn trọng sự riêng tư của lính trắng.

Con người ra trận không còn linh hồn, sex gì cả...

“...Nhưng những gì nhà thô quân đội (BMC) đã nghĩ để giảm sự lan truyền bệnh hoa liễu như giang mai, lậu, hay hạ cam mềm..; 2070887 ca được phát hiện tại Đông Dương..” - Laurent Boussaton (Internet)

“Nói chung, luôn luôn một tên lính Senegal to cao ra lệnh trình “hàng” và sau đó hắn bơm vào niệu đạo một liều chất sền sệt ngừa bệnh. Cái đó cho một cảm giác buồn cười. Mà cũng tốt, ta được “bảo vệ” – Inconnu (Internet)

Tóm lại, việc chăm sóc này là bắt buộc phòng bệnh hoa liễu, thường là nguy hại làm quân đội suy yếu. Cứ biết rằng nếu thuốc Gelotube đủ để ngừa hoàn toàn.

Khi rời nhà chứa, thì pommade lại chảy ra quần lót và dính lại. Khi thuốc chảy ra ban đêm, thêm 1 người đi tiểu để tống pommade ra ngoài. Ngày lanh lương thì số khách hàng tăng kỷ lục, Công rãnh thành sông vớ I những hồn hợp la. Trước công là những chiếc xích lô chờ trước trại. Các phu xe cười với nhau và tản ra đưa khách về nhà. Đối với một thủy thủ, chỉ cần nói tên tàu của mình là có thể được đưa về tận nơi.

Kể dính bệnh thì khó chữa là ván đề lớn. Khí hậu nhiệt đới khó chịu vào mùa hè làm phức tạp tình hình sức khỏe. Nhiệt độ 40°C, thêm độ ẩm lên đến 80% làm môi hôi nhiều và ẩm ướt. Một chút da sướt cũng lâu lành dù có biện pháp chữa trị.

Nhiều người lính bị dính bệnh “goutte coloniale”. Bệnh “sex goutte” ít nhưng đủ cho thấy vấn đề trong cuộc sống hàng ngày. Theo các Bs thì nó không nặng. Nhưng khi bị nặng thì phải can thiệp. Giải pháp trị gọi là “bénique”: Dùng một que kim loại hình hơi cong to như ngón tay nhỏ, dài khoảng 20cm đưa sâu vào niệu đạo và đâm đến tận bọng đái mà không dùng thuốc mê. Mục đích là phá vỡ các mụn trên thành niệu đạo !

Lính bị dính bệnh bị phạt rất nặng. Hơn nữa, cơ quan y tế bắt nạt nhân phải tìm người lây bệnh cho mình để thông báo. Mà làm sao có thể tìm một ả gái điếm trên đất SG hay trong trại Trâu. Một nhiệm vụ bất khả thi !

Khách của những khu vực này chủ yếu là quân đội binh chủng khác nhau. Thỉnh thoảng còn có dân, thường là người Âu đến giải quyết sinh lý với giá phải chăng.

Người ta thấy đủ lính hải quân, bộ binh, lính Maroc, Senegal, biệt kích. Tóm lại tất cả quân đội Pháp đều có trong cái hồn hợp của cái trại sưng sướng này. Trừ lính lê dương. Thật vậy, lính lê dương có nhà thô di động riêng (BMC). Mỗi đơn vị lê dương có phụ nữ đi theo khi hành quân. Trên chiếc tàu mà tác giả làm việc, thỉnh thoảng người ta chở ra Bắc Kỳ những đơn vị lê dương. Mỗi người có một người đàn bà theo trên tàu. 100 người thì chúng tôi phải chở 100 người đàn bà đi theo. Mọi lính lê dương đều có “vợ” cho phép họ âu yếm và giải quyết sinh lý. Do đó lính lê dương không thèm đến nhà thô trại Trâu.

“Vào mùa mưa, sân là bãi bùn đầy xú uế và mùa khô, các công đồ ra đường Galiéni bóc mùi hôi hám của hàng tý tinh trùng vira xuất ra qua âm đạo của gái mại dâm.” - Brice Perche

Sân

Qua sảnh vào, người ta được dẫn thẳng ra sân. Cực sốc ! Vô số đàn bà đứng trong sân. Chắc chừng 400 người. Một cảnh ngoạn mục và vô số đàn ông ! Ôn ào, lúc nhúc như ong.



Một phần sân. Một em ngồi nghỉ. Người áo đen bên trái là tú bà (Photo du Commando Jaubert)

Sân nền đất nén mà không có xe cộ. các nhân viên ăn lương và khách hàng đều đứng. Các nhóm 2-3 nói chuyện với nhau. Khách hàng đi tìm một em nào vừa mắt để giải quyết. Một cảnh gần như không có thực.

Các em ngồi chồm hổm nghỉ ngơi. Cách này đặc trưng của dân Đông Dương để ngồi nghỉ lâu. Họ đến từ khắp xứ. Có vài người Tàu và người Âu lạc loài trong khu nhà chúa.

Hình như có 300 gái thay phiên làm việc tại đây. Khu chợ thân xác khó làm ai chưa đến đây có thể tưởng tượng nổi. Nhiều anh trẻ đến lần đầu thấy kinh hoàng trước đàn gái với một không khí lạ và như mơ. Họ sợ bị hấp thụ bởi cái thế giới đàn bà ít hung hăng và hiếu chiến. Nhiều cô gái ngọt ngào với sự tự do hung hăng. Sự tự do mà châu Âu không hề biết, một tính cách không hợp cho những kẻ chưa sành đòi.

Những xét đoán và cảm kỵ của phương Tây dựa trên nền tảng Công Giáo, dạy chúng ta phải quét bỏ. không có sự phức tạp của cơ thể, không trần trụi, không sex. Sự tự do tự nhiên đưa đến một văn hóa ngàn năm với việc làm lành, lễ phép, dễ thương. Chỉ còn thiếu bàn thờ Phật. Không còn ở đây cái duyên dáng khi mà sân tràn đầy những tiếng gõ gỗ của các em. Nhưng mâu thuẫn này là một phần của nước này và là một cái duyên dáng kèm theo.

Một tiếng vang lên cho thấy có “hàng tươi” vừa nhập trại. Mấy em sơn cước Mọi và Mnong. Vài người tò mò định dùng thử em mới từ thế giới khác đến.

Áo quần của các em mặc tóm lại là quần rộng và áo sơ mi hay mặc đầm. Nhưng luôn là màu trắng hay sáng. Nhiều em nghèo từ làng ra vẫn mặc bộ đồ hàng ngày. Có quần lót nhung không mặc áo ngực, bất lợi cho những em mập như trong hình carte postale. Với các em sơn cước thì áo ngực hoàn toàn vô nghĩa. Nhưng ở đây trong trại, phải che ngực. Hầu hết mang guốc. Chỉ có các tú bà mặc đồ đen. Họ canh giữ trật tự đàn và doanh số không được xao lãng, vừa nhai trầu lộ cả răng đen.

Mỗi tú bà có vài em gom thành nhóm theo sắc tộc hay vùng. Thường các tranh chấp nổ ra giữa các nhóm dân thiểu số kéo theo những cuộc cãi lộn. Khi xảy ra nghiêm trọng thì đội lính bảo vệ can thiệp và ổn định trật tự. Khi ấy khách không được can thiệp và thường bu quanh để cổ vũ đánh nhau như xem võ đài. Các cuộc ẩu đả giúp cho đám lính bức bối với đám đàn bà con gái được giải trí.

Không trang điểm, không nữ trang, các em hoàn toàn tự nhiên. Ngay cả tóc còn không một dấu vết điệu đà. Gái mại dâm chỉ dùng duy nhất cho sex. Phần đông tỏ ra vui vẻ và không lo lắng gì. Không nói về cái đẹp nhưng vài em khá xinh với khuôn mặt đều đặn. Nhưng đám gái không thể hiện thể mạnh nữ tính. Khuôn mặt các em sơn cước như là quả bom sex.

Nhưng họ ở trong sân không phải vì khuôn mặt đẹp mà vì “cái ở giữa cặp đùi”. Vài em nếu biết trang điểm ăn mặc sẽ thành người đàn bà đẹp. Nói chung, “cái ấy” nên ít lông cho giống gái to.

Ở các cạnh của sân là các nhà có cửa mở. Sau cánh cửa là các phòng cho những cặp đã thỏa thuận với giá tiêu thụ chừng vài đồng. Thường là 2-4 đồng bằng giá bao thuốc lá. Giá qua đêm phải chăng vì là thời kỳ có thể ngủ qua đêm. Sáng không có café và bánh croissant, chỉ có chừng chục em ngồi com, húp phở do người bán dạo mang đến.

Một phòng nhỏ dùng làm bar. Một quần nhỏ, phía sau là một barman có tuổi phục vụ nước: café đá gồm một tách café nguội và nước đá. Nước café lấy từ bidong pha sẵn từ lâu. Cũng may uống lạnh đã làm mát mùi miệng vớ. Ở thời mà bia chỉ có ở bar. Kinh nghiệm cho thấy ít khách sử dụng bar này.

Cạnh bar có phòng nhảy. Chủ là các băng ghế gỗ đã trong phòng trống. Thực tế không ai nhảy vì khi nhảy phải trả tiền vé (xem hình) thuê gái nhảy qua tú bà. Và không ai ghé nhà chứa để nhảy dù rằng giá vé chỉ vài đồng.



Khi rời sảnh bước vào sân, một bầy gái nhào đến để giụt lấy nón. Nạn nhân bị mắc bẫy và rượt theo đến cuối sân để ép thương lượng giá. Nếu anh ta từ chối, một bầy gái do tú bà chỉ huy sẽ tấn công bằng guốc như búa bổ.

Thường nạn châm phái trả tiền dù không muốn “đi” với á đó. Nếu đồng ý, sẽ có trau đổi đào vì các á thường trau đổi thuận tình giữa đồng nghiệp cùng băng nhóm.

Các tay làng chơi sành sỏi biết rõ trò cướp nón khi vào. Họ giấu nón trong áo và giữ chặt để tránh cái “lẽ rữa tội” chét tiệt này.

Cũng may việc này không có hệ thống. Nhưng một lần trò này biến mất trong sân.

Cái thói quen rất xưa và có lẽ khởi đầu từ khi đặt dịch vụ khai thác.

“Nếu mình từ chối lời mời của mấy nhở đó, chúng gio guốc (đé thường lót da) và đánh tôi tấp vào đầu mình vừa chui mình”
– Vô danh (Internet)

“Hơn cả sự tò mò. Chúng nó lấy mũ để bắt khách phải theo chúng. Thật tồi tệ và bẩn thỉu !” - Jacques Constant

Tại các nhà thổ ở Pháp, khách chọn “hàng”, và ở đây, gái “nhảy lên đầu” khách.

Khi mà khách không còn chọn lựa mà đứng yên trong sân, họ chỉ ở không quá 1 hay 2 giờ. Ít người trong số họ để để mất thì giờ.

Cái sân với 400 giá và khách không mấy khi nói chuyện phiếm như trong phòng trà. Nhất là nhiều em chỉ tiếng Pháp tạm tạm. Do đó không có lý do nào nói chuyện tâm sự. Vài em nói sỏi tiếng Pháp thì còn có thể. Nhưng gái ở đây được chọn lựa cho sex thay vì cái đầu. Nên không có văn chương tình cảm, nói chuyện trí thức. Cuộc đối thoại tóm lại chỉ là:

- 1 phát bao nhiêu ?
- Anh đẹp trai, cho xin 5 đồng.

Cái câu khách cũ dạy khách mới là: “không có gì trong tay, không có gì trong túi” . Phải đi đến với vài đồng trong túi hay trong giày để trả tiền chơi, và không gì khác. Một cái đồng hồ trên cổ tay không đặt vân đè vì khi làm công việc “nằm ngang”, đồng hồ còn trong cổ tay và túi quần quăng dưới đất vẫn trống rỗng. Chuyện móc túi luôn rình rập.

Mùa mưa, sân thành bùi bùn và tất cả bì bõm trong bùn. Khi có ảu đả giữa các gái, các nhân vật chính thành ma bùn và họ xé quần áo trong con điên dại. Kết quả là khách bu xem xung và guốc đập tứ phái.

Ban đêm, sân chỉ còn ánh sáng leo lét và các cô gái thành những chiếc bóng.

Bên cạnh sex, một chuyện kác diễn ra kín đáo trong sân: buôn lậu thuốc phiện. “anh muốn một bi, hút tại nhà...”

Phòng “làm việc”

Khi thỏa thuận 2 bên, khách và gái bắt cặp chui vào nhà để hành lạc.

Các phòng khá dài, có những hàng giường, không vẻ gì sạch sẽ. Không thể biết bức tường xây bằng gì nếu không cạo những vết cău ghét trên đó. Người ta không dám sờ vào bức tường màu nâu xám marron bẩn thỉu.

Còn nền đất, không biết làm bằng thứ gì. Xi măng, đá, gạch ? Nó hơi cong vênh và nhiều nơi như là rịn nước. Ngôn ngữ Pháp phải có thêm một màu mới: màu cứt sắt. Nền đất chưa bao giờ được lau hay quét.

Những chiếc giường con xếp cạnh nhau như bệnh viện, không vẻ gì sạch sẽ. Chúng hỏng hóc, sứt mẻ khiến không ai có thể tin tưởng để thử tập tành trên đó.

Vài chân giường bị mục và rỉ sét rơi trên đất.

Giữa mỗi giường, mỗi cái màn ngăn cách những hoạt động kê bên. Các màn giống như làm bằng vải thô, thời tiền sử, hơi bị rách và cực kỳ bẩn thỉu, nghèo nàn, Chúng được treo như là di tích xa xưa. Các vòng treo trên thanh cũng tình trạng tương tự. Các vòng sứt gãy, thanh treo nghiêng giữ cho màn ép sát tường như dính vào tường.

Do đó không có màn, không có ngăn cách giữa các giường. Khăn trải giường không cải thiện tình trạng nơi đây. Một cái nệm rơm tồi tàn, không khăn trải, không gối cho thấy cái nơi chỉ dành cho những cặp đùi ghé vào nhún nhảy. Một màu khác xuất hiện trong ngôn ngữ Pháp: màu mõi hôi. Đúng vậy, khi nhiệt độ từ 38-40 độ C trong bóng râm, các vận động viên bị sụt cân và thứ khác nữa...

Trên lối đi, các thau bằng tôn tráng men được lê trên đất đây đó. Chúng có thể xuất phát từ lúc phát minh men sứ vì chúng u nần và bẩn thỉu. Men sứ đôi chỗ bị rỉ sét chiếm chỗ. Trong đời sử dụng, những chiếc thau không hề biết xà bông hay chất chùi rửa gì khác.

“...Chúng tôi đã vào một phòng lớn mà màn đều cuộn hết lên trên thanh treo.” – Vô danh (Internet)

Thau dùng để cho các chị em rửa sau khi “tập tành”. Nước trong thau được thay vào mỗi “ngày thứ 36” trong tháng cho thấy sự bẩn thỉu. Kết quả là, trong vài cái thau, nước bẩn đến nỗi không thấy đáy. Nước chứa mõi hôi, tinh trùng, máu, chất pommade thừa, tóm lại tất cả những gì tạo nên cái nơi thần diệu này. Một cái nước “lâu” vẫn hóa thực sự. Để hiểu rõ hơn, không nên quên rằng nước trong thau sẽ đồ hét xuống cổng. Nhất là đừng quên cái mùi. Cái mùi khó quên ấy...

Vào trong phòng, không khí nặng nề và ẩm ướt cho cảm giác uể oải không nói được. Khách đến chắc không thấy gì, không cảm giác gì và theo bản năng, họ làm gấp để rút đi cho mau.

Cửa vào phòng luôn mở thường trực chỉ vì không có cánh cửa. Do đó những ai đi ngoài sân cũng có thể đột ngột bước vào và thấy nhiều “cánh” vui vẻ. Không có một sự kiểm soát canh chừng nào để để bảo đảm sự riêng tư thân mật. Thực tế chẳng ai vào xem mà đi một vòng ngầm vào trong các phòng.

Do đó, Luôn vài hay nhiều cặp “làm” với nhau cùng lúc trên các giường liền kề không mà ngăn cách. Thực tế, nhiều cặp này không hề biết ngượng và cũng chẳng quan tâm đến cặp bên cạnh.

Làm tình

Các làm tình diễn ra theo cách cỏ điền hay bình thường. Các hình thức “chơi kiều” không lành mạnh không thể thực hiện. Không có “thôi” hay lấp đít. Những tên bệnh hoạn được các chị em xem như kẻ loạn óc và họ bu lại để đuổi những tên này đi. Việc làm tình chỉ là thuần túy, không có phức tạp và nhanh chóng. Chỉ thỉnh thoảng có vài biến thể. Những cái hôn dễ thương hay đầm đuối không thể thực hiện. Từ “hôn” không có nghĩa tại đây. Việc sờ soạng cũng không có. Sờ một á trong sân là bị ăn guốc ngay. Người ta ngã giá và lén giường. Chỉ có thể.

Việc làm tình không kéo dài. Khi đã “ra”, cô gái đẩy khách ra cho xuống giường, phải làm thật nhanh. Không có thì giờ mơ mộng mơn trớn hay nằm thư giãn. Không có chuyện thư giãn để kề lề chuyện đời. À đứng lên, nhúng “lỗ” vô thau rửa, và chạy ra ngoài đón khách tiếp tục.

Việc mơ mộng sau khi “bắn” chỉ xảy ra khi khách qua đêm. Nhưng việc âu yếm, mơn trớn khác chỉ thuần túy giả tạo và thương mại. Không có chuyện gắt bó với một á nào để mà lôi kéo á ra ngoài chung sống lâu dài.

Khách mặc đồ vào không chui, không rửa vì không có gì để lau dụng cụ khác ngoài cái thau gốm ghiếc. Một thùng gỗ ngoài sân chử nước không được trong, có thể cho khách công cộng rửa tạm.

Vệ sinh

Một tài liệu hướng dẫn về tình trạng vệ sinh ở Đông Dương do Bs Paul Navaronne viết đáng để đọc để nắm thực trạng vệ sinh (Xem phụ lục 1)

Các tranh cãi, bài báo, ghi nhận, quảng cáo để đề cập để phòng bệnh hoa liễu cho quân đội viễn chinh tại Đông Dương.

Thời kỳ mà 15% quan đội Pháp tới lui bệnh viện để trị bệnh hoa liễu loại nan y.

Cái ống lạnh tại trại Trâu giúp cho hiểu rõ vấn đề lớn về tình trạng vệ sinh.

Khi một á giá rời giường, mình mẩy còn dính mồ hôi của đối tác, à rửa trong thau nhiễm trùng.

Thường còn trần truồng, hay chỉ có chiếc áo trên lưng, à ngồi xổm trên thau và rửa “lỗ” bằng tay. Không xà bông, không thuốc sát trùng và không có khăn để lau chùi.

Quanh thau, nước bắn lên làm cho đất nhôp nháp. Chân không của á kẹp vào vành thau sánh đen. À đứng lên, háng còn ướt đầm, giũa tay cho khô sau đó quét vào đùi cho sạch.

Thỉnh thoảng có một chiếc giẻ dùng để chùi “hàng”. Chiếc giẻ cũng như những thứ khác, dùng để chùi số lượng lớn “dụng cụ” của các chị em. Chiếc giẻ trong tay có á màu xám sậm, không còn hình dạng rõ rệt, ướt đầm nước bẩn trong thau và chảy dài trên đất. Đôi khi chiếc giẻ móc bên cạnh giường và cháy từng giọt chất lỏng lạt lùng làm cho đất thêm nhơ nhớp.

“Tôi trải qua đêm trong một... nhà kho, thùng nước, có chừng 40-50 cặp trần trụi đang rửa. Con bé đánh răng cho tôi với cái bàn chải cũ rích.” - Bibi (Internet)

“Trong xóm chị em có một rãnh nước và những em nào làm việc xong đều ngồi xổm người này sau lưng người kia để rửa “hàng”, họ cười và phục vụ chúng tôi..” – Vô danh (Internet)

“Thật vậy, em ấy đã tăng tôi một món quá – con rận mu – mà tôi phải mất 2 ngày dùng DDT để trị. Đây không phải lần đầu. Tôi thường dính phải những con vật ghê tởm. Đó là kỷ niệm tại Đông Dương !... Tôi đã đi vệ sinh trước khi qua đêm. Hộp chừa bàn chải cũ dùng cho tất cả mọi người. Cái cảnh các cặp trai gái cởi đồ không ngượng ngáp để lau rửa.” - Bibi (Internet)

Không ngượng ngùng, không xấu hổ, không tự trọng. Các gái điếm thường rửa nhiều lần, họ tranh luận từ thau này sang thau khác. Họ trần truồng đi trong phòng trước mặt khách vừa mặc đồ xong. Các tự do hoang dã không bình đẳng cho án tượng tồi tệ không xác định.

Các cô nàng khoe thân, khoe “lỗ” như khoe bông tai, bàn tay. Mắt nào đó họ như một con vật và biến ta thành chó hay vật gì khác khi và sự trần trụi không có nghĩ lý gì.

Một em trong đó, đang ngồi xổm trên thau, thấy anh lính đi vào thì dạng háng ra khoe “hàng” vừa nâng vú, vừa nói “làm một phùa với em đi”.

Rồi bị trượt chân, mất thăng bằng, em té bịch vô thau. Bùm ! Nước văng tung tóe...

6 cô gái khác, ngồi chồm hổm trên thau của mình, cười phá lên như trẻ nít. Ai nấy vừa cười vừa nói và người ta tưởng như là ở trong ký túc xá nữ.

Qua đêm với một em có thể dành cho những ai được phép tạm vắng. Thường khoảng vài chục người ngủ tại trại Trâu.

Trường hợp này, các phòng tập thể trò thành nơi làm tình tập thể. Vài khách đến để ngủ một tí.

Cái duyên dáng đến từ các á lầm mờm nói chuyện nhau bằng tiếng Việt, dù là đang nghỉ hay hành sự. Những ai quyết định học tiếng Việt phải trải qua đêm tại trại Trâu vì phương pháp này khá hiệu quả dù không được phổ thông.



Các nhà vệ sinh (Bị bỏ đi và phá hủy) - Ảnh tác giả.

Mùa hè, hàng chục thằng đàn ông đồ mò hoi khiến cho miếng nêm rom vốn không sạch, thêm ẩm ướt. Thêm vào đó mùi gáy, mùi tinh trùng và không khí trong phòng cuối đêm rất là ngoại lai.

Buổi sáng, tất cả mọi người rời giường và đi “rửa”. Cùng một lúc hàng chục chị em phải rửa và sốt không đủ trong các phòng. Rồi tất cả nam nữ đứng ra sân. Chừng 50 cặp, tràn truồng tạo khung cảnh kịch tính khó tả. Thùng nước cho phép đàn ông, đàn bà rửa “dụng cụ” bằng tay vì không có gì dự tính trước.

Một hộp bàn chải tập thể đã dùng cho không biết bao nhiêu lực lượng viễn chinh. Các sợi bàn chải cong quắp. Một thảm họa về vệ sinh. Nhiều người đã phải sử dụng vì các chị em qua đêm giải thích rằng họ cần phải đánh răng.

Riêng các chị em phải rửa thật nhanh. Một rãnh nước chảy qua sân. Nước không thật sạch từ nguồn nào đó trong rãnh và chảy đi để đâu cũng không biết. Có thể chảy ra cổng ngoài đường. Các chị em ngồi chồm hổm, tràn truồng, chân chàm hảng 2 bên rãnh, tay rửa “lỗ”. Không xà bông, không thuốc sát trùng hay vệ sinh gì ráo. Hàng chục chị em người này ngồi xổm sau lưng người kia, vừa rửa “hàng” một cách nhịp nhàng làm chúng tôi tưởng như trở về thời kỳ đồ đá. Họ còn tám chuyện. Tưởng như một bầy thú tiền sử bên máng nước.

Người này ngồi sau lưng người kia, họ cho một hình ảnh các tay chèo với đôi tay nhịp nhàng. Chỉ thiếu mái chèo.

Hàng chục đàn ông tràn truồng đứng quanh bồn nước xi măng để vòc nước bằng tay để rửa. Việc rửa là tối thiểu. Lệnh nhà binh rõ ràng và in trong đầu các tay lính. Ngay khi “bắn” với gái, phải đi đái ngay để đẩy mầm bệnh trong niệu đạo. Do đó, khi các chị em ngồi “chèo thuyền” thì họ đi đái một tí bất kỳ ở đâu trong sân. Khi có mưa thì tất cả đều sạch sẽ. Và cảnh này diễn ra hàng sáng.

Ở thời nhà vệ sinh còn tồn tại dù với số lượng không đủ, chỉ là một cái lỗ khoan trên mặt đất. Giờ thì các nhà vệ sinh bị bỏ hoang.

Tất cả những ai sống trong cảnh có một kỷ niệm khó quên.

Thỉnh thoảng đội lính tuần lo an ninh thành phố đi ngang trại Trâu theo lộ trình. Họ thường đi ngang trại lúc sáng sớm, và họ đánh thức tất cả lính và nhắc nhở phải về cẩn cứ đúng theo giờ phép.

Các giai thoại: Các câu chuyện đáng kể lại để nhớ lại cuộc sống trong trại kỳ lạ này.

Tám chuyện

Trên 2 giường kề nhau không màn ngăn cách do kéo sát vô tường, 2 cặp hoạt động hào hứng và nhiệt tình.

Chỉ có 2 thằng đàn ông làm việc và con đàn bà nằm yên. Tự thế cỗ điền, đàn bà nằm dưới và tên lính bên trên cho phép 2 cô gái nhìn 2 bên. Khi 2 tên lính làm việc, 2 cô gái tám nhau bằng tiếng Việt.

Họ nói gì? Về chuyến nghỉ hè? Khi thằng đàn ông xong việc và ra khỏi giường, họ ngồi xuống thau rửa và tiếp tục tám chuyện như không gì xảy ra.

Muỗi

Một cặp hành lạc trong một tư thế ít dùng. Họ làm việc 2 tay 2 chân. Luôn luôn người nam hoạt động cật lực trong khi người nữ tỏ ra lè lưỡi. Thực tế cô ta lo việc khác. Cô ta giữ tư thế 4 chân của hắn bằng 1 tay, tay kia vớ lấy mõ cau để đập vào tường đuổi muỗi. Trong khi đối tác thì không quan tâm đến.

“Tôi bị dính bệnh và tôi bị phạt 15 cú và khi quay lại nhà thổ với lính hải quân để điểm mặt em bị bệnh. Nói vậy chớ ... em nào cũng như nhau...” - Jules Vasseur

“Gái VN quá nhỏ nhắn với sở thích của tôi. Họ vừa làm tình vừa lấy tay đập muỗi. Quả là hết thi vị!” – Vô danh (Internet)

Đồng tính

2 cặp “làm việc” kề bên nhau không có màn ngăn. Khi “làm” xong, 2 người đàn ông rời giường và mờ trong 2 cô gái qua bên cô nằm giường bên cạnh. Họ quân quật nhau như 2 con mèo tràn truồng. Khi thấy một anh lính đi vào, một trong 2 người kêu lên “đến làm với em đi” vừa dang rộng háng ra. Vừa lúc mụ tú bà mặc đồ đem chửi rửa vài tiếng. 2 đứa chạy ra sân với áo quần trong tay. Cả 2 đứng giữa sân mặc đồ mà không ai để ý. Việc chưa dùng thau rửa sẽ là “quà” tiếp đón người khách kế tiếp. Nhưng có thau hay không cũng chẳng hề gì khi vấn đề vệ sinh la vô nghĩa. Trong mọi trường hợp, người khách kế tiếp sẽ

hứng “cái” của người khách trước để lại.

Tai nạn

Một chân giường không chịu nổi sức mạnh của một khách hàng sung súc. Một tiếng loảng xoảng và thát cả mọi người té lăn cù. Cô gai bị bầm nhẹ và người đàn ông bị thương mất cá chân và không thể đi được do có thể nứt hay gãy.

Một em chạy ra lối vào để gọi lính bảo vệ. Một xe cứu thương được điện thoại điều đến. Khi xe cứu thương của hải quân đến, 2 y tá cảng thương, đúng hơn là 2 đứa trẻ lần đầu tiên đạt chân vô nhà thô bị dính bãy. Chúng vào sân bị các em tấn công vì không biết lý do hiện diện của chúng. Nón chúng bị giựt và chúng rượt theo lấy nón. Tiếng chèo kéo, tiếng la, rượt đuổi. 2 tên cảng thương không biết cái nghi lễ giựt nón. Sau một hồi lá lối cài vả, các chị em mới ngưng trò và giải thích tại sao 2 người này có mặt ở đây. Cuối cùng tất cả ôn hòa và người bị thương được cảng qua sân trong sự dừng dừng xung quanh.

Cải lộn

Trời mưa và sân như một bãi bùn. Tất cả bì bõm trong bùn. 2 cô gái búi tóc gậpo thết inh ỏi. Các chị em khác chạy đến để hỗ trợ và liền lúc đó hàng chục chi em đánh nhau như chó.. Một đồng hồ lớn với các chi em dính đầy bùn. Tiếng le, tiếng guốc đập từ phía. Áo quần xé rách và một người trong đó giàn như tràn truồng. Tiếng thét, tiếng la, tiếng chửi bới ồm töi. Khách hàng đứng bao quanh nhìn cười và không ai dám can thiệp lùi cọp cái bát kham này. Họ trò ném tràn truồng và dính đầy bùn khi mà người lính bảo vệ nghe báo động chạy đến xem thế nào. Người lính này thuộc lực lượng bộ binh của hải quân và phải cân nặng 90kg. Một người to con thấy đáng nể. Sau nhiều lần thử, y chụp một em khá cao và nhắc lên như búp bê trước mặt y. Em này dày như quả đậu, chừng 40kg. Anh ta chưa biết xử trí sao với một ả tràn truồng đầy bùn đất, la hét như quỷ. Y giữ cô ta lại và cô ta định cắn y. Sau đó y liệng cô ta như một con búp bê vải văng xa vài thước. Cô nàng té xuống bùn và hơi choáng váng. Một anh khỏe mạnh của chúng tôi chụp cô ta lên một cái nhè nhẹ hành như hồi nãy và quăng ra hướng khác. Mụ tú bà chạy đến là la đứng có giết con người ta. Anh bạn khỏe mạnh của chúng tôi không có tính chơi trò trọng tài và la “con nhỏ này định chơi trò gì ở đây ?” Liền đó mụ tú bà bị anh thuận tay tắt 1 cú vô má. Mụ lảo đảo và té vào một người đứng xem. Người lính bảo vệ thứ hai nghe la cầm súng chạy đến hỏi chuyện. Trong tiếng ồn ào, hắn hiểu tình hình nghiêm trọng. Hắn cầm súng bắn chỉ thiên. Tiếng súng khô khan làm tất cả im lặng. Các cô gái tràn truồng dính đầy bùn im lặng đứng lên. Trật tự vãn hồi, ai làm chuyện này.

Chiếc nạng

1 người dân đi, không mang nón để bị giựt. Vết băng bó ở một chân và anh ta bước khập khễnh băng nạng. Các chị em không để ý đến anh ta và anh đi giữa các nhóm đang giậm chân tại chỗ trên sân. Anh vấp hòn đá và té xuống đất. Anh vẫn ngồi với chiếc nạng cạnh bên và chờ vì không ai để ý anh. Các chị em ngồi chồm hổm trong sân không ai thèm ngó đến. Sau một hồi, một cô gái chú ý đến lấy nạng của anh và chạy vừa là “anh chạy theo em đi” Hai người lính thấy vậy giúp anh nọ đứng lên nhưng anh không thể đứng không có nạng. 2 người lính dùn anh vào trạm gác lối vào. Anh được ngồi trên ghế để chờ tìm lấy nạng. Việc tìm lại nạng chỉ thêm phức tạp khi không chứng cứ. Khách hàng chịu thua. 3 người lính không hề bỏ gác để tìm nạng cho khách. Một người lính tìm 2 mụ tú bà trong sân để tìm cô gái dấu nạng. Anh lính bị chửi vì 2 mụ có việc phải chăn đàn của mình. Sau nữa giờ bàn cãi, 3 người lính quyết định gọi điện cho sếp để giải thích và sếp quyết định cho xe đến trại để chờ người khách tội nghiệp về nhà.

Sau đó, 2 người lính đến với 1 xe quân đội để chờ anh nọ về. Nhưng chỉ huy ra lệnh đặc biệt cho 2 người hộ tống: tìm cho được cây nạng trước khi đi.

Đó là 2 người có tuổi rành đường của trại Trâu. Họ rành chỗ, phong tục và luật lệ trong khu này. Họ ra giừa sân và la lớn. Mọi người bù quanh. Sau đó họ kể chuyện cây nạng và dọa sẽ lục tung khắp nơi. Đám đàn bà giao động và bàn bạc nhỏ với nhau. Tình cờ 1 em chừng 12-14 tuổi đi ra và đưa các nạng cho 2 người lính. Xem như yên ổn. Một người lính chụp tay mụ tú bà và ra lệnh “ bà chọn 1 trong những con nhỏ để “đi” miễn phí với thằng mất nạng” Mụ tú bà đồng ý và ra lệnh bằng tiếng Việt. Nhiều em chạy đến chót bảo vệ để trả nạng cho anh. Họ phải diu anh băng qua sân và vô phòng với anh. 2 người áp tải chờ cho xong cảnh “chạy” kết thúc trước khi chờ anh nọ về nhà.

Phá trinh

Một anh trẻ chừng 15-16 tuổi được bạn lớn tuổi dắt theo. Anh này còn trinh đến “rửa”. Người kia trả tiền để cho anh “khai”. Anh trẻ này không được thoải mái và đi sát gốc với quân sư của mình khi cảm thấy bở ngở trước cái sân lúc nhúc chị em. Người bạn lớn chụp một em và giải thích rằng thằng em mình còn trinh và cần giúp đỡ cho anh này khỏi bở ngỡ. Sau khi ngả giá, cô gái kéo anh trẻ này vô phòng. Còn anh lớn thì dựa cửa chờ. Sau vài phút, một tiếng la làm tất cả chú ý. Anh trai tân đứng giữa đường la lớn. Anh nhìn “hàng của mình” đỏ ửng và gọi bạn mình “nó cắn em”, vừa giậm chân đập tay. Anh cứ lặp lại là nó vừa cắn mất và la không dứt “cái gì xảy ra cho mình ?” Trong phòng, các chị em nghe la chạy đến xem “của quý bị cắn”. Sau đó họ cười phá lê và nói: không phải bị cắn mà hàng dài và đẹp” Anh bạn kia giải thích đó chỉ là máu và anh trẻ đáp: em không dám thấy máu”. Sự thật là cô gái ấy đang lúc có kinh. Còn anh kia bỏ đi không rửa đến khi đến khi thấy không có gì. Quả là một kỷ niệm...

Đứa trẻ còn bú

Một anh lính đang hành lạc sung sướng với một ả. Chiếc giường rung rinh từng con nhưng cô gái không tỏ ra hợp tác. Thay vì chờ xong trận, cô nầm nghiệm qua và cô nhìn xuống đất. Sau đó, cô nhả một tay, lật ném và tay sờ soạng dưới đất. Khi cô ta sờ soạng, anh lính ngừng và hỏi “làm gì nhìn đất hoài vậy?” Cô gái đầy người lính ra và kêu lên mấy tiếng không hiểu được bằng tiếng Việt. Có mấy cô chạy đến và nói chuyện ồn ào. Sau đó một cô giàn như tràn truồng chạy đến và nói lớn tiếng và chỉ tay vào cuối phòng. Người lính hiểu ra vì cô ấy lè cho biết rằng cô ta mang con theo và không ai trông coi bùa nay. Đứa

bé đặt trong cái giò đặt giữa 2 giùòng. Khi khách làm tình thì cô ta tình thoảng lấy tay nựng đúra bé vài tháng tuổi. Nhưng bạn cô ta đã dời đúra bé vô góc phòng.

Thuốc phiện

Un couple œuvre joyeusement. Plus exactement monsieur travaille et madame attend placidement, coincée sous son client un peu enveloppé. Une pensionnaire arrive de la cour rapidement et parle, en vietnamien, à sa copine qui compte les moustiques en attendant la fin du "travail" de son client. La discussion s'envenime et le client qui ne comprend rien, commence lui aussi à s'énerver. La fille debout à coté du lit continue à parler fort à sa copine prisonnière sous son client. Elle a un petit sac en papier à la main, qu'elle agite sans arrêt, en le montrant à sa copine toujours coincée en dessous. Puis la fille debout donne quelques claques énergiques sur les fesses du client en lui intimant en Français: "Debout c'est fini". Puis elle retape et retape. Le malheureux soldat n'ayant pas fini sa bonne action sanitaire se retrouve debout, nu, au pied du lit. Les deux filles discutent âprement. Puis celle qui était venue perturber la séance sportive, repart dans la cour.

Alors la fille du début se jette sur la paillasse et dit à son client, en écartant les jambes: "Viens. C'est toi finir maintenant". Jusqu'où va la gentillesse indochinoise ?

Après coup, le client, un gentil matelot appartenant à un LCIL¹, apprend par d'autres filles le fin mot de l'histoire. Certaines ethnies de filles, poussées par leur mère-maquerelle, doivent proposer au client un peu d'opium. Deux buts sont visés par cette méthode. Essayer de faire acheter un peu d'opium au client, et surtout donner au client une adresse de fumerie d'opium en ville. Il sera le bienvenu en présentant la carte de madame Nguyen Vanh, mère maquerelle au Parc aux Buffles. Tout un programme...

Donc, la fille du marin avait oublié de proposer l'opium à "son" matelot et une bonne copine surveillant les ébats, intervint pour lui rappeler les bons usages du commerce d'opium.



Témoignages du Parc aux Buffles

Donc mon père, a fait deux séjours en Indochine et comme il venait des chars il s'est retrouvé à la Base Militaire de Saigon (BMS). Il m'a parlé souvent du Parc aux Buffles et ses paroles résonnent toujours... "A l'entrée, il y avait un toubib qui t'examinait la biroute et on te donnait une (ou des) capote ... Il y avait des gamins de 12 ans qui venaient vendre leur sœur de 14 ans...."

Voila ce que j'ai retenu de cet endroit !

Il est vrai qu'il parlait plus volontiers de cette guerre là que de celle qui a suivie.

Alain Le Floch (Internet)

Quant au Parc aux Buffles, il s'agissait d'un endroit du type B.M.C. étroitement contrôlé par les Services Sanitaires de l'armée.

Ce qui n'empêchait pas qu'on y attrapait la "ch'touille" et le reste.

Les visites sanitaires à l'entrée étaient d'une rare poésie et il fallait avoir de la santé pour ensuite choisir un numéro qui donnait droit à vingt piastres de tendresse...

Timonier Balladone (Internet)

¹ Landing Craft Infantry Large (Barge de débarquement)

Nous finîmes la soirée, au Parc à Autruches, immense bordel où une centaine de filles officiaient sous la surveillance attentive de mères maquerelles, dans des cagnas de cinq ou six alvéoles, disposées tout autour d'une grande cour intérieure.

Lorsque vers minuit, nous quittâmes les lieux grouillant de marins, de soldats, de légionnaires de tirailleurs sénégalais et de tabors marocains, nous dûmes nous soumettre à des soins préventifs effectués par des infirmiers, sous le contrôle d'un médecin-major. Nous rentrâmes à bord, affalés dans des motos-pousses conduits avec virtuosité par des annamites hilares. Au cours de ce séjour, j'eus recours à Barbier et sa streptomycine, à la suite d'une visite au "Parc à Autruches". De plus, je fus convoqué sur les lieux mêmes du délit par le médecin-major.

Un beau matin, je me rendis sur place en moto-pousse. Là, le médecin militaire me demanda de lui désigner la fille qui m'avait fait ce joli cadeau.

Je lui répondis :

- Pas une, six !

Le toubib me regarda avec des yeux effarés, l'air de dire, pas gros mais costaud. Il m'emmena dans la cour que je connaissais bien et nous fîmes ensemble, le tour de toutes les filles alignées devant leurs cagnas.

Je reconnus sans peine, les congaïs que j'avais fréquentées le fameux soir de notre retour à Saigon, mais je ne voulus point les dénoncer, laissant à d'autres le soin de le faire. Je m'attachais à rester en bon terme avec toutes ces jolies filles et ne tenais pas à être pris à partie, par une nuée de harpies vengeresses, lors d'une visite ultérieure.

Notre randonnée (patrouille militaire) se terminait invariablement au Parc à Autruches, où nous vérifiions que tous les militaires, de quelque arme qu'ils fussent, aient vidé les lieux, avant la fin de leur permission de sortie. Nous avions alors le champ libre, pour nous amuser un court instant, avec les filles que nous connaissions bien, pour la plupart.

Je me souviens d'une fois, où nous avions demandé à quelques-unes d'entre-elles, de s'occuper plus particulièrement du jeune aspirant, tout frais débarqué de France, qui commandait ce jour-là, la patrouille. Les filles l'entraînèrent de force, dans l'une des cagnas, et firent tant et si bien, qu'il ressortit rouge de honte et de confusion sous nos regards narquois. Finalement, le jeune aspirant prit le parti de rire de sa mésaventure.

Charpentier (Internet)

Manque de pot, le maréchal de Lattre de Tassigny a fait fermer les bordels français. Il ne nous reste plus que le "Parc à Buffles" à Saigon (il s'agit d'une très grande cour en bordure de laquelle sont situés des appartements sans porte ; seuls des rideaux isolent les trouffions faisant l'amour avec les indigènes). Si on refuse les invitations de ces femmes, elles enlèvent leurs claquettes (semelles de bois tenues par une lanière de cuir), et à plusieurs, elles nous frappent à la tête en nous injuriant.

Les vietnamiennes sont trop maigres à mon goût. Elles écrasent les moustiques avec leurs mains en faisant l'amour. Ce n'est pas très poétique! J'ai décidé de rester chaste, de mettre du pognon de côté et de tirer une bordée quand je reviendrai, dans environ 18 mois, à Toulon.

Inconnu (Internet)

La patrouille se déroulent à pied suivant un itinéraire déterminé et se termine par la fermeture du Parc à Autruches, les gars ont dix minutes pour finir leur petite affaire et sortir, après quoi nous entrons dans ces immenses salles où toutes les tentures des lits on été remontées sur les tringles. On ouvre celles qui sont encore fermées sans ménagement, et on demande à l'occupant s'il a une permission de découcher, il se "désolidarise" de la fille et cherche sa permission dans sa vareuse à l'autre bout du lit, on referme les rideaux et on lui souhaite bonne nuit...

Dans le quartier des filles il y a une rigole où coule de l'eau, et celles qui viennent de finir le travail sont accroupies les unes derrière les autres pour une toilette intime; elles rient et nous offrent leurs services.

Nous ne sommes pas là en voyeur, mais pour vérifier que personne ne se cache.

Inconnu (Internet)

Un nom plus soft était couramment utilisé par le corps expéditionnaire: Parc à Autruches.

Le sésame à l'entrée n'était pas une distribution de capotes (Coût trop élevé pour des soldats basics)

En général, c'était toujours un grand et fort sénégalais qui intimait l'ordre de présenter son outil, il ajustait alors une grande seringue sur l'entrée du canal de l'urètre et envoyait à l'intérieur une grande giclés d'un gel prophylactique.

Cela faisait une drôle de sensation, mais bon! On était "couvert"

Inconnu (Internet)

Michel Bodin nous décrit le "Parc à Buffles" de Saigon-Cholon comme étant "un grand centre d'abattage" pour "tous les gouts et toutes les bourses" et pour un officier amateur "rien que le spectacle valait le déplacement. C'était une grande foire, un grand marché". Ainsi il semble bien que 200 femmes y vendaient leurs charmes.

Je n'ai pas trouvé la date de création des BMC en Indochine, 1946 sans doute, mais se qu'il y a de sur c'est que le BMC était sensé réduire le développement des maladies vénériennes types syphilis, blennorragies, lymphogranulomatoses ou chancres mous; 207 0887 cas furent détectés en Indochine.

"Les avantages des BMC d'unités sérieusement contrôlés, ou les contaminations sont rares, par rapport aux paillotes clandestines et à certains quartiers réservés, ou le contrôle médical n'est que théorique"

De plus, les unités nord-africaines et les tabors avaient leurs propres BMC.

J'ai par contre préféré la définition du Mal Jaune de Jean Larteguy par rapport à celle que nous donne Michel Bodin (a propos de Hanoi et Saigon)

"C'étaient deux belles métisses infidèles et tendres, cruelles et sensuelles, paresseuses, violentes, impudiques et secrètes.

Ceux qui les aimèrent et ils furent nombreux contractèrent auprès d'elles un mal dont ils n'arrivent point à se guérir: le Mal Jaune; une sorte de nostalgie qui devient poussée de fièvre certains soirs de cafard, certains jours d'abandon."

Laurent Boussaton (Internet)

Le "Parc à buffles" - Le boulevard Gallieni d'une longueur de cinq kilomètres, est une grande artère qui relie Saigon à Cholon, on y trouve: sur le bord de celui-ci le "Parc à Buffles" qui est à la fin des années 1940 et au début de la décennie suivante un gigantesque bordel de l'armée avec un sommaire cordon sanitaire, de nombreuses paillotes en terre battue et des centaines de filles contrôlées par des mères maquerelles pour le compte du corps expéditionnaire français - L'immense bordel de l'armée tourne comme une usine. Au-delà d'un fronton vaguement asiatique, et au-delà d'un cordon sanitaire d'infirmités sales et négligés, s'étend un enclos. Au centre, une vaste cour de terre battue fermée par des paillotes en quinconce, d'où monte une rumeur de bataille. Sortant de leurs huttes, des tourbillons de centaines de filles jaunes s'abattent sur les soldats de toutes les couleurs de peau du monde. Dans la mêlée, en se battant, en faisant des gestes obscènes, elles hurlent en français des mots extraordinairement orduriers, les seuls qu'elles connaissent. Les grasses maquerelles auxquelles elles appartiennent glapissent en vietnamien des mots d'encouragement. Les gagnantes rentrent avec leur proie dans les cabanes. Aussitôt le calme s'établit; les vaincues s'embrassent, pouffant de rire. Ces filles sont encore des paysannes.

Elles sont habillées comme dans leurs villages, pieds nus, leurs minces corps flottant dans des pantalons noirs bouffants et de primitives blouses. Par la porte entre-ouverte d'une paillote, j'en vois une, debout, petite statue rustique et gracieuse, laver son sexe dans une kabat (un bol de bois) qu'elle tient elle-même, après un client, avant l'autre. C'est une vision de grâce. Personne n'a honte. On se gêne si peu qu'il y a un écrit au dessus ainsi rédigé "Par ici, pour les fusils à trois coups". C'est quand même extraordinaire que ce "Parc à Buffles" soit placé au bord même du boulevard Gallieni, la grande artère qui relie Saigon à Cholon. Loin de la cacher, on l'étaise face à la ville entière. Un sage m'a cependant expliqué: les Vietminh font de la vertu une mystique cruelle. Les Français ont raison de s'opposer à eux en encourageant l'autre tradition asiatique: celle du bonheur par la jouissance, par la satisfaction de toutes les "illusions heureuses".

Lucien Bodard (l'enlisement)

Il y avait surtout à l'ouest, le long de l'arroyo chinois, Cholon que l'on atteignait par l'immense boulevard Gallieni, cinq kilomètres de long, au bord duquel était installé "Le Parc à Buffles". Aucun rapport avec les animaux du même nom, sinon qu'au titre de la comparaison, on y abattait aussi beaucoup. Mais la chair cette fois avait l'odeur des corps de femmes car le Parc à Buffles était l'un des plus grands boxons de l'Extrême Orient. C'était d'ailleurs un BMC, Bordel Militaire de Campagne, installé par l'armée française pour le repos de ses guerriers qui croyaient le trouver dans les bras de vénale Indochinoises aux beaux yeux bridés.

La guerre, qui ne disait pas son véritable nom, mais ne cachait pas son vrai visage, avait aussi besoin de chair fraîche afin de la faire oublier à ses combattants que bien souvent on considérait comme de la chair à canon. Les marins de passage, eux aussi bienvenus au Parc à Buffles, profitait de l'abattage de cette grande cour avec ses minuscules appartements et chambres sans portes, clos par de simples rideaux qui laissaient passer cris d'étreinte et râles de plaisir.

Lucien Gourong (Internet)

Je me souviens de ce parc aux buffles que j'ai connu en 1953. Plus que curieux. Les pensionnaires prenaient les bâchis pour obliger les clients à les suivre. C'était minable et sale!

Par la suite j'ai connu un autre endroit appelé Petruski. C'était mieux. C'était géré par la légion. Factionnaire à l'entrée, caporal-chef infirmier qui vérifiait le "matériel" avant toute "opération"! C'était malgré tout un bordel.

Jacques Constant

Cher camarade, je suis un ancien marin, ancien d'Indochine, (2 ans de campagne 1949-1951). Je suis arrivé en Indochine, au mois de novembre 1949, et mon frère aîné qui était déjà un vieux "colonial" m'a amené le jour de mon arrivée au "Parc aux

Buffles" ! Pour le jeune de 18 ans que j'étais, la "Merveille coloniale" que vous citez, m'est apparue comme irréelle.

Imaginez un bâtiment carré de 150 mètres de côté, avec sur la façade et à gauche, un dancing, où opéraient des taxis girls, qui n'avaient rien à voir avec les prostituées du B.M.C.

L'entrée était à peu près au milieu et sur la droite se trouvait un poste de garde de la Légion Etrangère ainsi que la cabine prophylactique où tout entrant devait obligatoirement passer et se faire "soigner". Les soins étaient appliqués par un Hindou qui trônait derrière une table sur laquelle il y avait un registre sur lequel il inscrivait vos noms, prénom, et unité. Il y avait également un pot de pommade au Collargol, un pot de liqueur de permanganate, et un paquet de coton hydrophile. Lorsque votre identité était dûment inscrite, il passait "aux soins". Les marins baissaient le pont et devaient présenter leur verge dans le canal de laquelle était envoyée une giclée de permanganate. Ensuite à, l'aide d'une spatule il enduisait le gland avec la pommade au Collargol. Il terminait son travail avec un morceau de coton qui devait protéger votre pantalon des fuites de permanganate. C'était une hygiène assez rudimentaire, car comme je l'ai dit plus haut, le passage à la cabine était obligatoire que vous soyez monté avec une fille ou non.

C'est ainsi que, la fameuse spatule servant pour tout le monde, le timonier de chez nous s'est ramassé une blennorragie, bien que n'étant pas monté avec une fille. Il voulait "voir", et bien il a vu!

Il y avait dans la cour qui se trouvait au milieu de ce quadrilatère, à peu près 400 filles originaires du Vietnam et des pays limitrophes Laos, Cambodge, mais aussi des Chinoises ou des Indoues. Les soirs de sortie, toutes les unités déversaient un flot de militaires: marins, marsouins tirailleurs sénégalais, tabors marocains, légionnaire... etc. Il devait y avoir une trentaine de clients par fille en moyenne. Beaucoup de ces filles étaient recrutées par des maquereaux qui leur promettaient un "travail" bien rémunéré !

J'ai une photo de mon frère avec une fille du parc aux buffles, mais elle n'est pas très représentative. C'était en effet un endroit assez spécial, mais je ne pense pas que l'on puisse dire une merveille coloniale. Pendant la saison des pluies la cour était un bourbier infecte, et pendant la saison sèche, le collecteur des égout qui donnait sur le boulevard Gallieni exhalait une odeur pestilentielle, celle des milliards de spermatozoïdes qui venaient échouer là, via le vagin des filles!

Je pense avoir tracé là un tableau pas trop idyllique de la "Merveille Coloniale". Endroit nécessaire pour le bon équilibre des hommes de troupe, mais combien infernal pour les pauvres filles qui bien souvent n'étaient pas consentantes. Le nom de "Parc aux Buffles" dit bien la considération que beaucoup avaient pour ce pauvre bétail.

Si ce sujet vous intéresse je pourrai vous donner de plus ample détails et vous dire quelques anecdotes.

Brice Perchey

Le ticket de danse était utilisé dans le célèbre bordel "Le Parc aux Buffles" situé boulevard Gallieni à Saigon, pendant la guerre d'Indochine.

Ce Parc aux Buffles, de grande célébrité, était très connu en Indochine. Il se plaçait également très bien dans le classement mondial.

Il s'agissait d'une cour carrée de la taille de presque deux terrains de foot. Par périodes il y avait jusqu'à 400 femmes dans le "parc", essentiellement asiatiques.

A la saison des pluies, la terre battue de la cour devenait un énorme bourbier dans lequel plus d'un client et des "pensionnaires" s'y sont battus, car il y avait souvent des bagarres. En fait, tout le monde pataugeait dans la boue. A la saison sèche la boue faisait place à la puanteur.

Le mot bordel décrit bien l'établissement, mais il ne traduit pas la déchéance, l'avilissement et la souffrance humaine, ni l'enfer de la guerre ou tout était permis, même dans ce lupanar de très, très bas de gamme.

Ce Parc aux Buffles, mondialement connu, permettait de libérer le côté noir et caché de l'âme humaine.

Souvenir, souvenir... et difficile apprentissage de la vie...

Bernard Marcellin (Courrier)

... nous faisons connaissance avec le "Parc aux Buffles", immense bordel dont les baraqués en forme de carré, laissaient un grand emplacement pour la clientèle et aussi les nombreuses pensionnaires. C'était l'endroit à se faire faucher n'importe quoi (portefeuille, calots, sacoches, ...etc.).

Maurice Rivière (Internet)

Le plus grand bordel de Saigon qui s'appelait le Parc à autruches, bénéficiait de la protection française.

Il comportait deux classes, l'une pour les hommes de troupe et l'autre exclusivement réservée aux officiers. Mais, à la suite d'un accord passé avec les autorités, les marins et soldats américains en séjour à Saigon eurent bientôt droit à la classe des officiers français.

Hervé Gérald (Internet)

En fait il y avait beaucoup plus de filles que de "clients". Une fois dans la cour, les filles se disputaient, chaque nouvel arrivant. Nous cachions notre bonnet dans la chemise, afin de ne pas se le faire prendre, et être obligé de suivre la fille qui se

sauvait en courant, un fait bien connu. Arrivé au bar, nous étions sollicités souvent par plusieurs filles, je passe sur les détails de ce qu'elles faisaient, pour nous "exciter". En fait elles faisaient tout pour avoir le client, parfois des disputes entre elles.

Philippe Heduy (Internet)

Dès 1946, un quartier réservé fut mis sur pied à Saigon avec environ 200 femmes suivies hebdomadairement par le Service de santé.

Toutes les grandes agglomérations finirent par en posséder un. C'étaient de grands centres d'abattage où il y en avait pour tous les goûts et toutes les bourses. Pour Saigon-Cholon, les militaires parlent du "Parc aux Buffles". Selon un officier, «rien que le spectacle valait le déplacement... C'était une grande foire, un grand marché»

Inconnu (Internet)

Ayant été plusieurs fois au parc à buffles (souvent simplement pour y être inscrit sur registre, et ensuite aller ailleurs). Je ne me souviens pas qu'il y ait des cases sans toitures... Je revois bien la cour, avec toutes ces femmes, l'entrée où l'on avait la visite sanitaire, le bar au fond à gauche, le grand hangar où l'on se lavait avec des tuyaux d'eau et des baquets en bois (J'y suis passé pour la toilette ayant passé une nuit (avec permission de découché). Les boîtes contenant des brosses à dents qui n'étaient pas neuves et servaient à tous. Le spectacle de tous ces couples hommes et femmes dénudés sans aucune gêne, qui se lavaient. Je me souviens de tout ça, comme si c'était hier.

...

Un jour, en fin de mois avant la solde, étant plutôt désargenté, je me suis rendu au Parc à Buffles. Au bar buvant une bière, comme d'habitude, des filles proposaient leurs services, avec des gestes faciles à deviner. A une qui insistait, je lui ai dit (moi point niat, fauché) - "Toi payer prochaine fois" et m'entraîne vers sa case. Pas besoin de dessin, sur ce que j'ai fais. Après la chose, elle a fouillé mes poches, toutes mes poches, espérant trouver des piastres.

Vu également mes chaussures... En vain... J'avais pris la précaution, comme souvent caché, les niat (piastres) dans une de mes chaussettes. De quoi prendre un cyclo-pousse pour rentrer. La fille furieuse, m'a viré en m'insultant.

En fait elle m'a fait un cadeau - Des morpions, dont je me suis débarrassé en deux jours avec du DDT - Ce n'était pas la première fois - Souvent j'ai eu de ces petites bêtes désagréables. Souvenirs d'Indo !

Bibi (Internet)

... au parc aux buffles, appelé aussi Galioche, car situé sur le Boulevard Gallieni, pour entrer pas de problème, je ne me souviens pas avoir présenté mon zizi avant (de mon temps, tout au moins), mais pour sortir, que tu aies consommé, ou non, dans l'établissement, passage aux formalités et aux soins obligatoires; à savoir: montrer la plaque d'identité et puis sortir la carte d'identité pour comparaison, (pas moyen de faire ça au nom d'un autre) et donner la carte à un caporal-chef, qui notait le nom et l'affection sur un grand registre, ensuite passer à la table d'à côté ou un premier infirmier sénégalais, après que tu aies sorti l'oiseau qui était encore tout émotionné, t'envoyait une bonne giclée de permanganate rougeâtre, un second "pousse canule", de la bif, celui-là, te collait une spatule de Gelotube, à toi d'entortiller le tout avec de la ouate... Mais le permanganate récalcitrant ressortait et tachait parfois le beau pantalon blanc. C'est ainsi que, après coup, si l'on peut dire, on voyait les petits matelots déambuler dans la rue Catinat et puis rentrer à bord avec de belles auréoles sur le pont du pantalon.

André Pilon (Internet)

A 18 ans en Indochine. Parc aux Buffles un spectacle, une cour, une centaine de femmes, des jeunes, des moins jeunes, les tarifs deux ou trois piastres. Paquet de cigarettes Bastos quatre piastres. On y allait pour s'inscrire. Traverser la cour le bonnet dans la chemise sinon les filles nous le prenaient pour nous obliger à les suivre.

J'ai passé une nuit. Le matin un grand hangar, des baquets d'eau, il y avait peut-être quarante ou cinquante couples, tous à poils en train de se laver. La fille m'a fait laver les dents avec une brosse loin d'être neuve. Sur une porte un écriteau: "ici fusil à trois coup". C'est un truc qu'il faut avoir vu. Par contre il y avait des bordels interdits à la troupe où il y avait des belles filles, mais les prix variaient de dix à vingt cinq piastres, ou plus. Pour un jeune de mon âge, après des missions de deux mois c'était...

Bibi (Internet)

... et ma punition disciplinaire pour ma blennorragie, a été exceptionnelle car elle est arrivée en même temps que l'arrivée du nouvel amiral à Saigon (amiral Jozan).

...inspection de zizi avant et après le séjour dans le "parc". Le préposé à l'inspection était un légionnaire en grand uniforme avec des épaulettes à franges rouges.

Dans la cour de ce parc (entouré de bâtiments bas qui servaient de "chambres") il y avait plus d'une centaine de filles

toutes en "pyjama", d'âges très variés.

Bernard

A Saigon, au cours de la guerre d'Indochine (actuellement Ho Chi Minh-Ville), cet établissement de haute voltige était fréquenté principalement par les militaires. C'était en quelque sorte un BMC (Bordel Militaire de Campagne) géant. Où se mêlaient au sens propre comme au sens figuré toutes les races connues sur Terre. Alors que ces mêmes races s'entretuaient dans les rizières proches ou lointaines.

Avant de pénétrer dans ce lieu saint, il était préférable de se saisir de son couvre-chef, afin d'éviter de se faire subtiliser par l'une des hôtesses (surnommées par certains faces plates) ce qui vous obligeait pour le récupérer de suivre la demoiselle pour une durée plus ou moins prolongée, dans son nid d'amour, moyennant finance, avec ou sans exercice physique. En général, tant qu'à rétribuer la manœuvre, valait mieux consommer.

Au bar on buvait, sur la piste on dansait, joue contre joue, corps contre corps, dans une atmosphère d'alcool, de fumée et de sueur.

De temps en temps on assistait à un vol (lancé) de claquettes (en bois) qui à réception sur le visage était désagréable. Le service d'ordre chinois, très présent, agissait rapidement.

Le jour de paye la densité de la population était au maximum, et les danseurs ne pouvaient pas s'attarder sur la piste compte tenu du nombre de visiteurs qui faisaient la queue, là encore au sens propre comme au figuré.

Le rendement était le maître mot, comme le travail à la chaîne chez Renault. Selon le nombre de piastres proposé par l'excursionniste amateur, il pouvait bénéficier d'une case rudimentaire, d'une chambre équipée, ou d'une paillasse dans une chambrée divisée par des tentures légères en plusieurs alcôves, quatre en général.

Il était courant qu'au cours de l'action masculine, les hôtesses discutent entre-elles. Même entre copains ça se faisait "Dis Robert t'as fini?", "Ouais! Alors on s'tire". Folklore colonial!

Une bonne chose de faites, après l'effort, le réconfort, uns soupe chinoise à 5 piastres, c'est-à-dire la grosse du type soupière, car pour 3 piastres on avait droit qu'à la petite. Un bol juste pour les jours sans pain, le tout arrosé d'une ou deux bières locales. Et en route pour visiter quelques bars avant de rentrer à bord pour l'heure fatidique: minuit.

Alors pour quitter ce monument historique, incrusté dans la mémoire de tous ceux qui ont connu l'Indochine Française, il était impératif de passer par le local prophylactique où des infirmiers militaires nous attendaient l'air désabusé. Armés d'une seringue, puis baisse obligatoire du pantalon, prise en main de l'organe masculin par l'un des infirmiers disponibles et injection, non douloureuse, dans le canal de l'urètre d'une dose de permanganate pour prévenir une attaque éventuelle de gonocoques. La garde noire (Sénégalais genre armoire normande) épaulait le personnel médical en cas de contestations physique de l'opérateur sanitaire. Ce qui arrivait fréquemment pour les rebelles à la consommation d'eau. Après cet intermède, nous étions enfin libres de nos mouvements.

Pour les militaires vêtus de blanc, surtout les marins, la vigilance était de rigueur, car selon le volume de la dose injectée, les infirmiers n'étant pas avares, il pouvait y avoir des fuites post-injection. Et au niveau de l'entrejambe une tache violacée apparaissait, et quoiqu'on dise, c'était le signe extérieur d'une enquête sexuellement pédagogique des mœurs de ce Saigon spécial féminin. Cela se terminait par l'hilarité des hommes de quart à la coupée, en remontant à bord.

Lucien Le François (Courrier)

ANNEXES

Annexe 1

La situation avant la période coloniale.

Il faut savoir qu'au milieu du XIXème siècle, avant la période "coloniale", la péninsule indochinoise était une région très insalubre. Située dans la zone tropicale, chaude, très humide, soumise au régime des alizés, ses populations y subissaient l'atteinte de maladies endémiques ou épidémiques redoutables. En dehors des pathologies courantes également présentes, on peut répartir les principaux fléaux médicaux en trois groupes :

Les maladies spécifiquement "tropicales" les plus répandues étaient :

- le paludisme, au premier rang en nombre et gravité,
- les dysenteries, surtout amibiennes (aussi bacillaires),
- le Pian de bien moindre gravité vitale, tréponématose à détermination cutanée transmise par petites mouches piqueuses,
- le Trachome dû à un virus atteignant l'œil et aboutissant à la cécité. Très répandu.

Les endémo-épidémies mortelles :

- la variole extrêmement répandue et dévastatrice en Indochine (comme ailleurs) au milieu du XIXème siècle,

- la peste avec des foyers d'endémie et des bouffées épidémiques très graves,
- enfin les typhus de gravité importante surtout le typhus exanthématique (rickettsiose transmise par les poux).

Les endémies graves :

- la rage et son évolution suraigüe,
- la lèpre, fléau chronique d'évolution lente, également très répandue.

Extrait de L'œuvre sanitaire de la France en Indochine, Docteur Paul Navaronne

http://www.anaiasso.org/NET/document/loevre_de_la_france/loevre_de_la_france/enseignement_sante_action_sociale/oeuvre_sanitaire/index.htm

Annexe 2

Les combattants trouvèrent l'assouvissement de leur libido auprès des prostituées régulières, des prostituées clandestines, des pensionnaires des BMC et auprès des congaïs. Durant tout le conflit, la prostitution fructifia partout sous diverses formes. Autour des bases et des cantonnements, dans les centres de transit comme Haiphong, dans les villages, des prostituées offraient leurs services. À la fin 1945, les autorités reprurent leur surveillance. En théorie, les filles dites "encartées" devaient passer régulièrement une visite médicale de contrôle à la fin de laquelle on les autorisait ou non à exercer leur métier. Il s'agissait souvent d'une prostitution indépendante des circonstances, mais, en ville, de nombreuses filles étaient protégées par des truands classiques.

...

Même dans les villages isolés, on trouvait des occasions: des paysannes, des orphelines ou des veuves chargées de famille, des femmes de supplétifs ou de réguliers qui tentaient d'améliorer le quotidien de leur famille.

"Le plaisir du soldat en Indochine (1945-1954)" - Michel Bodin

<http://www.cairn.info/revue-guerres-mondiales-et-conflits-contemporains-2006-2-page-7.htm>

Annexe 3

Lorsque nous revenions à Saigon pour le ravitaillement en nourriture, munitions et fuel il arrivait que notre bateau reste au mouillage dans le port, au milieu de la rivière de Saigon. Régulièrement un sampan venait nous accoster avec deux congaïs à bord. Vêtues du traditionnel "pyjama" flottant et d'un chapeau conique, elles nous offraient leur service sexuel pour une somme modique. Aggressives, elles insistaient pour monter à bord du bateau afin de faire le maximum des passes. Nous les repoussions et quelques fois elles recevaient un sceau d'eau. Laisser monter les filles à bord et se les envoyer était strictement interdit, car parmi elles se trouvaient des Viêt Minh. Ces "soldates", atteintes de graves maladies vénériennes, avaient pour mission de neutraliser un équipage de bateau, et de l'envoyer à l'hôpital, à l'aide de leurs "petits services sexuels".

Puis des ordres de l'Etat Major arrivèrent. Si une de ces gentilles jeunes filles au sexe pourri arrive à monter à bord du bateau en rusant, le factionnaire à ordre de l'abattre sans sommation (Le factionnaire est armé, nous sommes en guerre).

Je l'ai vu une fois. La fille a grimpé à l'arrière d'un LCI² au mouillage dans la rivière, juste au-dessus du gouvernail, puis est arrivée sur le bastingage arrière. Le factionnaire installé à la passerelle de navigation l'a abattue. La fille est retombée à l'eau et le courant l'a emportée, avec tout ce que la rivière charrie: cadavres de buffles, d'animaux de tous genres et même d'être humains.

L'auteur

Annexe 4

Toussaint, notre instructeur infirmier... Avec cet accent corse ineffable, il affirmait :

- "Sachez jeune gens que là où vous allez la mettre (la verge), je n'y mettrai pas le bout de ma canne, elle y attraperait des boutons ! Alors, Gelotube et capote vous permettra d'utiliser votre attirail plus longtemps et vous évitera les piqûres d'antiseptique".

Et de nous expliquer comment débusquer ces maladies dites honteuses. De la blennorragie en passant par le chancre mou, et autres crêtes de coq pour terminer par le bouquet final: la syphilis; il ne nous épargna aucun détail, dessins à l'appui. En nous informant, avec autant de précisions qu'il fut possible, sur ce qui d'après lui ne manquerait de nous arriver, il était parvenu à réfréner nos ardeurs et, le week-end à nous faire regarder nos copines avec suspicion... Qu'il existe autant de risques en un endroit aussi convoité était carrément frustrant.

Yves Ollivier (Internet)

Annexe 5

Avec deux copains nous passons une soirée dans une boîte de nuit dans le quartier de la rue des Marins. Quartier renommé

² Landing Craft Infantry (Barge de débarquement)

pour ses sombres gargotes sexuelles. Cette soirée sert de décompresseur car nous revenons de patrouille sur le fleuve, particulièrement dangereuse avec un mort parmi l'équipage.

Mes deux copains décident, malgré les consignes draconiennes des services de santé, de goûter au "charme" horizontal d'une entraîneuse peu farouche. Quelques jours après ils sont à l'hôpital de la marine: Francis Garnier. Ils ont tous les deux la syphilis aggravée d'après les médecins. Comme ils sont cloués à l'hôpital, c'est moi qui dois suivre une équipe sanitaire afin de reconnaître la fille qui a fait un si joli cadeau à mes deux copains. Mais dans la boîte de nuit, accompagné de trois commandos marine qui sont chargé de ramener la fille à l'hôpital, je ne la retrouve pas. Le personnel affirme qu'elle n'appartenait pas à l'établissement.

La situation de mes deux copains s'aggrave et les médecins décident de les rapatrier en France en urgence. Deux jours après ils prennent le vol régulier Saigon-Paris pour finir à l'hôpital du Val de Grâce.

Trois mois après j'ai appris qu'ils étaient décédés.

L'auteur

Moralité

Parler morale est-ce possible lorsque justement il n'y a pas de morale? Evidemment les puristes qui n'ont fait la guerre que dans un canapé, devant la télévision, crient au scandale.

La déchéance humaine, l'avilissement des femmes et autres grands drames de l'Humanité ne devraient pas exister. C'est évident! Les contextes de guerre, de peur et de tension nerveuse ne facilitent pas les bonnes résolutions morales. Chacun pense: peut-être demain je serai mort. Alors les instincts ancestraux ressurgissent et des moments de folie, de détresse et de désespoir s'installent progressivement. Puis doucement la morale dérive, les ancrages culturels et psychologiques s'estompent pour laisser place à une sorte de flou déroutant. Tout devient possible, les règles fondamentales de comportement disparaissent.

Alors qu'il soit offert aux militaires un gigantesque bordel n'est plus choquant. Si les chefs de l'Armées ont installés ce lupanar, c'est que c'est bien et que cela entre dans une nouvelle façon de vivre.

Dans tous les témoignages de ceux qui ont fréquentés le Parc aux Buffles, rares sont ceux qui parlent du drame humain. Même avec un grand recul, les charges émotives résiduelles masquent l'aspect tragique de ce bordel hors de tout humanisme.

Pour tenter de comprendre il faut: être jeune, être en guerre, avoir vu mourir ses copains, être à l'autre bout du monde, avoir perdu les références de son éducation, avoir eu peur jusqu'à en faire dans son pantalon, avoir dépassé le point critique de la folie. Et là, dans un doux brouillard anesthésiant tout devient compréhensible et normal.

Un gigantesque bordel où des femmes sont traitées en esclaves par d'autres femmes et par des hommes! Plus jamais ça, évidemment.

---oo **FIN** oo---

Un étrange bordel à Saigon

Cette histoire incroyable, mais authentique, ne fait plus partie, depuis longtemps, de mes histoires drôles à raconter lors d'une réunion de famille. Des gens furent choqués et m'ont traités d'affabulateur. Une dame m'a bousculer verbalement et m'a conseillé d'aller me confesser.

A l'époque mon bateau était basé à Saigon, nous y restions juste deux ou trois jours pour les ravitaillements. Ensuite nous patrouillions le long des côtes indochinoises pendant deux à trois semaines à la recherche de jonques transportant du matériel de guerre illégal, car nous étions en guerre.

Des bruits de coursives mentionnaient l'existence d'un bordel, tenu par un aumônier de la Marine Nationale Française, dans l'arsenal militaire de Saigon. Cette histoire était tellement invraisemblable que lors d'une escale je décidais d'aller voir ce lupanar avec un copain, pour rigoler. Ce copain, un pur breton, élevé dans le Pays de Léon, dans une profonde croyance religieuse n'était pas au bout de ses surprises.

La visite

Nous arrivons devant le bordel, une grosse baraque, genre villa, sans aucune inscription sur les murs, ni sur le fronton. Les volets sont ouverts et nous apercevons des rideaux simples. La porte d'entrée est fermée. Nous restons en arrêt devant cette porte, indécis et prêts à faire demi-tour. Après un temps d'hésitation je frappe doucement à la porte en espérant que personne entende afin de fuir rapidement.

La porte s'ouvre. Un homme en uniforme marin, chaussures noires, pantalon noir, pull-over bleu marine nous invite à entrer. Souriant et avenant, il porte sur la poitrine un insigne en forme de croix indiquant son appartenance à l'Eglise. Il se présente comme étant aumônier de la marine.

Dans la pièce juste une table ronde et des chaises décorent les lieux. Dans un angle, sur un petit comptoir, des boissons non alcoolisées sont en attente. L'homme, le prêtre, l'aumônier ou l'officier de marine, je ne sais plus comment l'appeler nous invite à nous asseoir. Il nous demande de quel bateau nous venons, où nous allons. Il est gentil affable et nous met à l'aise. Bref nous parlons marine d'une façon raide et tendue. Je suis mal à l'aise car je ne comprends pas la situation. Est-ce un bordel? Nous buvons un jus d'orange et la discussion oiseuse et creuse continue. Je ne pense qu'à fuir. Mon copain semble très mal à l'aise. Si en entrant j'avais eu des intentions sexuelles guerrières, maintenant le "matériel" est plié dans la soute et pas en état d'usage rapide. Tout sonne faux. Les lieux, le curé, l'officier de marine, et avec mon éducation militaire je suis conditionné pour me mettre au garde-à-vous devant un officier. Mais ici...

Le temps me paraît une éternité, je ne sais pas quoi dire. Finalement monsieur le curé, ou l'aumônier, au choix, nous demande si nous voulons voir les filles. Les joues un peu rouges mon copain répond oui. Notre "mère maquerelle" nous quitte et s'éclipse par une porte arrière en nous disant "Je reviens".

Mon pote me susurre "Viens on s'en va".

Trop tard, la "mère maquerelle" revient avec son harem, cinq filles. Elles s'assoient autour de la table parmi nous.

Monsieur le curé fait la présentation. Elles ont tous un prénom français. Serrage de mains, présentation, bon chic bon genre. Elles sont toutes indochinoises et parlent correctement français. D'une élégance simple, elles sont madame tout le monde, sans fioritures, sans maquillage, sans signes distinctifs les rapprochant des tapineuses classiques de Saigon. Elles sont plutôt belles selon le critère local.

Je me sens de plus en plus serré dans mes vêtements. Cette situation est impossible! Je rêve! Il faut que je me pince pour me réveiller! Il y a une erreur quelque part. Un homme d'Eglise transformé en mère maquerelle et qui vend cinq prostituées ne me semble pas une situation normale.

Nous papotons comme dans un salon de thé devant un jus d'orange. Je suis sur que ma tension artérielle plafonne très haut.

Puis le maître des lieux nous dit: "choisissez en une". Mon "matériel de guerre intime" est totalement hors service devant cette situation incroyable et je ne dis rien. Mais mon copain, probablement moins serré que moi dit timidement "je veux bien Eloïse".

Catastrophe. Eloïse n'est pas disponible. L'aumônier nous explique qu'elle est enceinte et qu'elle va bientôt se marier et le quitter. De ce fait il vaut mieux en choisir une autre. Les histoires de fous s'accumulent et je ne pense qu'à fuir. Mon copain, vexé ne dit plus rien.

L'aumônier se rend compte que nous sommes très mal à l'aise et tente de nous détendre en nous proposant: "Si voulez partir et revenir une autre fois..."

Nous quittons précipitamment les lieux, comme deux gamins de dix neuf ans totalement dépassés par cette situation inimaginable liée à une guerre pas comme les autres.

La rencontre impossible

Une quarantaine d'années plus tard, lors d'un vol sur une ligne aérienne intérieure française j'avais un voisin de siège qui connaissait l'équipage. De toute évidence c'était un habitué de la ligne. Un steward lui demanda: "Toujours pas décidé à retourner en Indochine pour le souvenir?". Le mot Indochine attira mon attention. Puis une hôtesse lui apporta une boisson en disant "Tenez mon père". Très intrigué, je lui demandais s'il connaissait l'Indochine. Oui il connaissait! S'il connaissait Saigon. Oui il connaissait! S'il était aumônier. Oui il était aumônier dans la Marine Nationale!

Mon voisin était le tenancier du bordel de l'arsenal militaire de Saigon. Incroyable!

Il était volubile et bon enfant et parlait volontiers de cette époque de guerre. Il m'expliqua que maintenant il s'occupait d'un diocèse et venait souvent à Paris comme conférencier. Dès que je l'orientais vers la maison close de Saigon il esquivait la discussion. Puis doucement il parla... Il n'avait jamais parlé de cette époque de sa vie. Et là, devant un inconnu qui avait vécu les mêmes drames, il libéra quarante ans de silence.

Oui en tant qu'aumônier de la Marine Nationale Française, assimilé au grade de lieutenant de vaisseau, il avait créé dans l'enceinte militaire de la marine un bordel. Le fonctionnement était simple. Avec des amis il récupérait des prostituées de bas niveau dans les rues de Saigon. Ce qui était facile, car il y en avait partout. D'une certaine façon elles étaient volées à leur souteneur, puis amenées en sécurité dans l'enceinte militaire. Là, elles étaient prises en charge par l'armée. Elles étaient normalement nourries, soignées et suivies médicalement. Ainsi elles échappaient à l'enfer des trottoirs de Saigon. Elles séjournaient quelques semaines, ou quelques mois, avec l'aumônier, le temps de les remettre en bon état physique et moral. Ensuite elles étaient emmenées en province dans des campagnes éloignées de Saigon pour qu'elles refassent une nouvelle vie, et qu'elles ne retombent pas dans le monde de la débauche lié à la guerre d'Indochine. Il m'expliqua qu'ainsi il avait sauvé beaucoup de jeunes femmes d'un enfer presque indescriptible car son réseau fonctionnait bien.

Pendant leur séjour dans l'arsenal de Saigon, c'est-à-dire pendant leur remise forme, elle continuaient à faire la seule chose qu'elles connaissaient: faire l'amour. Elles étaient saines, suivies médicalement et seuls les marins pouvaient utiliser ce "service" assurant une bonne garantie d'hygiène. L'argent récolté pour le paiement de ces "petits services maritimes" était stockés dans un pécule. Lors du départ d'une fille du centre de "remise en forme" son pécule lui était remis enfin de lui donner

le maximum de chance pour refaire une vie équilibrée ailleurs.

Sur le visage de mon voisin octogénaire quelques larmes coulaient, il murmura "J'en ai tellement sauvées...". Puis il ajouta: "Je sais que Dieu me pardonnera..."

Nous nous séparâmes à Orly et je ne l'ai jamais revu.

Moralité

Qui ose parler de morale? Que les beaux moralisateurs de salon qui n'ont jamais vécu de drame de l'extrême se taisent!